

Kjøbenhavn er vistnok egentlig ikke det Sted, hvor vi bør anlægge en Fæstning, naar vi ere komne til den Ansættelse, at vi maa have en saadan for vort Forsvarsvæsen. Det er ikke Stedet her nærmere at begrunde dette; men jeg fremsætter kun som en Antydning, at jeg ikke tror, det er heldigt at bestemme Kjøbenhavn til Lands; en anden Sag er, at vi vistnok bør forstærke Søbefæstningen og udvide Flaaden. — Det forekom mig ogsaa, at det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valokreds (Fredderiksen), som havde Ordet efter det Medlem, jeg før har nævnt, altså meget medtog de finantzielle Betragtninger, og at han ligeledes tog en ganske anden Retning for meget i Betragtning. Det stod for mig, som om der i hans Foredrag fremgik en ganske overordentlig Tro og Lidsid til den diplomatisk Dydighed i Udlandet og navnlig til, hvad s. Ex. Journalister vare i Stand til at udrette. Jeg tænker omtrent som Smedesvendens i „Gjenboerne“, at Journalister, Diplomater og Statsøkonomer ere, som det hedder, nogle ganske gefærlige Fyre, som ei med Næverne man magter; men jeg tror paa den anden Side, at der, naar der er Tale om, hvad der under en Krig skal gjøres for Folk og Land, maa sættes et Notabene ved de Herrens Over og Dydighed til at afvende Faren og i det Hele til at gjøre noget Alvorligt for at frelse Landet. Jeg tror ikke, det kan hjælpe os at have Lidsid til, hvad der kan udrettes ved Diplomater eller Journalister i fremmede Lande, men at vi bør se hen til vore egne Forhold, saaledes som de ere, og at vi i alt Fald i ingen Henseende bør lade den Lante opstaa hos os, at det ikke skulde være vor helligste Børgerspligt at forsvare Landet, hvis fornødent gjøres. — Der er ogsaa en anden Lante, som jeg skal tillade mig at fremsætte, og som angaar de aarlige Veirpølsler. Det forekommer mig, at disse Dvælsler, saaledes som de hidtil ere bleene afholdte, egentlig ikke paa bedste Maade opfyldte de Forordninger, man maa stille til dem. Hvis Dvælskerne bleve ordnede s. Ex. paa den Maade, at man i Stedet for at samle Krigsfolket paa et vist forud givet Sted — saaledes som hidtil i Sylland — lod den ene Halvdel begynde sine Dvælsler i det sydlige Sjælland, medens den anden Halvdel begyndte sine i det nordlige Sjælland; naar man dernæst lod dem foretage Marcher gennem Landet, hvorved man sørgede for, at de bleve indkvarterede hos Befolkningen og derved kom i nærmere Berøring med denne, og hvis man endelig, naar de havde naaet hinanden, lod dem møde i Forening, staa det for mig, at saadanne Dvælsler vistnok vilde blive langt mere frugtbringende end de nuværende. En saadan Ordning vilde gjøre Krigsfolket mere vant til at finde sig i Indkvartering; den vilde overhovedet gjøre det mere stiftet til Felten; og Befolkningen vilde derhos faae et Tilknætningspunkt med Armeen og vænne sig til at bære de ganske vist

i mange Henseender anstrengende Byrder, som ere forbundne med at have Krigsfolk i Indkvartering. Dvælskerne maatte da selvfølgelig ogsaa henlægges til en anden Tid end nu, maatte til September Maaned. — Ser man nu hen til, hvad der forlanges i Penge, ikke blot i den foreliggende Lov, men ogsaa i den Lov om en extraordinær Bevilgning, som vi rimeligvis meget snart ville faae til Forhandling, har jeg maattet spørge mig selv, om det virkelig skulde være den høie Regjeringens og den høitærede Krigsministers Mening at ville have alle de Penge, som begjæres i disse Love. Naaget jeg tror, at Folkets Skatteene er saaledes, at det nok vilde være i Stand til at udrede, selv om det skulde være hele det Beløb, der her fordrer, staa det klart for mig, at Regjeringen ikke vil kunne faae Repræsentationen til at gaa med til et saadant Beløb, og navnlig tror jeg ikke, det vil være muligt at faae den til at binde sig for et længere Tidsrum, saaledes at dens bevilgende Myndighed paa en Maade for en Tid berøves den paa et stort og vigtigt Omraabe. Derfor det skulde være Regjeringens og den høitærede Ministers Hensigt, at man ved at forlange saa store Summer vil have Noget at staa af paa, tror jeg ikke, det er heldigt; jeg tror, at Ministeren hellere maatte have forlangt Noget, som han alvorlig og absolut var bestemt paa for Tiden at ville gjennemføre, og da at fastholde dette med Kraft og Styrke overfor den Opposition, som maatte rejse sig derimod. Jeg staa ikke her paa den Side, hvorpaa jeg stod i Skolesagen. Jeg hører nærmest til den Side, som Regjeringen kan siges at repræsentere i denne Sag; men det staa dog for mig, som om det har skadet denne, at Regjeringen er kommen med saa overordentlig store Forordninger paa een Gang, thi jeg tror som sagt ikke, at det vil være muligt at faae dem bevilgede. Jeg for mit Vedkommende skal gjerne være med til at fuldstændiggjøre Hærens Materiel saa godt som muligt, jeg skal være med til at begynde paa Anlægget af en Fæstning, ligesom jeg ogsaa skal være med til at udvide Søforsvaret, uden at det dog staa mig klart, i hvilken Retning dette Udvikling skal gaa. De Sagtyndige ere jo selv meget uenige paa dette Punkt, og navnlig maa jeg meget beklage den Omstiftning af Principer, der synes at have fundet Sted, idet man, efter at have været paa det Rene med — i det Mindste har det set saaledes ud — at man kun vilde have Fartøier af 12 Fods Dybgaende, nu er gaaet over til svære Panterskibe. Jeg skal udtale, at jeg anser dette for en uheldig Fremgangsmaade fra Regjeringens Side. — Medens jeg nu ikke tvivler om, at den høitærede Krigsminister af Fædrelandskjærlighed og med et varmt Hjerte vil søge at faae Krigshæren, dens Materiel, og hvad dertil hører, bragt i en saa god og brugbar Orden som muligt, er der en anden Side af vort Forsvarsvæsen, med Hensyn til hvilken jeg vel veed,